

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Ivlivm Avgvstvm & Septembrem

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. *Hildvlphi, Episcopi Treuirensis & primi Abbatis Vogasiensis. Ex ea
quæ extat apud V. P. Laurent. Surium Claruit Anno salutis 754. &c.
temporibus Stephani 3. Papæ, sub Pipino francorum regem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42728

fuit; Nam cùm parietem vndique à popularibus perfringi (quippè ligneus erat) ideoque propinquam sibi necem instare animaduerteret, accersito sacerdoti factorum arcana confessus, per summam mœroris acerbitatē præteritæ vitæ culpas absoluīt, præmiumq; sibi poenitentiæ sa- In britate conciuit. Deindè propassis vtrinque brachijs ante aram, fati securus occubuit. Vbi *Pius rex ab dum viçimæ more prostratus percussorem ex- impijs interpectat, immissæ per fenestram lâceæ mortifero ficitur.*

iactu cōfossus, pium mortis sacrificium edidit, profusoque militum sanguine, suum ad ultimum erogauit, Enim uero crebris vndique telis petitus, corpus immobile tenuit, nec antè loco, quo cubabat, excessit, quām feretro mandaretur extinctus. Clandestina eius virtus, perlucidis postmodum experimentis eniuit. Sanè ad coar- guendam paricidarum malitiam, merita eius *Multa eius* D E v s miraculosis prodidit argumentis, igno- post obitum tamque vulgo virtutem, mirifico rerum fulgo- miracula.

re detexit.

VITA S. *HILDVLPHI, EPISCOPI
Treurensis & primi Abbatis Vogasiensis. Ex ea
qua extat apud V.P. Laurent. Surium Claruit
Anno salutis 754. &c. temporibus Stephani 3.
Papæ, sub Pipino francorum regem.

*Hildol-
phi.
Vide Tom 9.
Annal. C. Ba-
ron.

HILDVLPHVS claro genere ortus, vt primū indefesso studio ac labore ad aliquam literarum cognitionem peruenit, vitamque multis pietatis exercitijs cōtra vitiorum impetum egregiò muniuit, apud Ratisponam urbem sacris initiatus, indies maiora pro Chri-

n. Iulij.

*Nobilitate
animi cor-
poris; robo-
re clarus est.*

*Fit Episco-
pus.*

*Sibirigidus
alijs clemēs.*

*Valedicit
mundo, &
eremum pe-
tit.*

Christi gloria multorumque salute capescens certamina, præclaris facinoribus adeo euasit celebris, ut Milone Treuirensi Archiepiscopo defuncto, ab omnibus certatim ad id honoris fastum expeteretur. Erat enim præter generis nobilitatem insigni animi & corporis robore; profus ut regios mores, regiamque personam per omnina praesentaret. Vnde nominis illius celebritate longè lateque vagante, tandem etiam in aula regis Pipini patris Caroli magni percrebuit; cuius ex sententia ea dignitate sine villa cotrouersia dignissimus est habitus. Verum Dei famulus solitudinis & quietis studiosior, fuga eam declinare conatus, a deuoto populo raptus in Galliam Belgicam deductus est, ac Treuirorum artistes postea consecratus. Hoc igitur sublimatus honore, ita vitam instituit, ut cunctis & verbo & exemplo prælucens fructus minimè pœnitendos in populo faceret. Corpus suum ieuniis, vigilijs atque castigationibus ita premebat, qualiter grauiissimorum flagitorum reus esset. Alijs vero tanta charitate ac mansuetudine quæuis misericordiae exhibebat opera, ut nullis vel sumptibus vel laboribus parceret, quod aliorum fiducie voluntates ad virtutum studia promererip posset. Porro inter cætera magnifica sua opera quægressus, corpus S. Maximini Præsulis Treuir. a loco quo eum S. Paulinus Aquitanus sepelierat in eum quo nunc veneratur, transtulit.

Postquam vero multiplices pro Christi glorie labores sustinuisset, resignata dignitate, omnibusque relictis, eremus ingressus est. Est saltus, quem Vogasi appellant, (vbi parua sanctorum virorum habitacula à sanctissimo Deodato E-

pisco
uinus
antist
coler
nomi
brici
gini
secre
tus, t
nia D
lari p
sæpi
vitæ
num
bus i
dom
Quo
giè.
nae s
cura
bat.
coet
tia à
dire
pluri
pera
firm
que
frec
Erh
gui
que
cip

piscopo prius extructa visebantur) hunc vir diuinus poenitentiae locum à Iacobo Leucorum antistite efflagitauit, obtinuitque. Quem vt incolere cœpit, montium & flumioli (cui Rapido nomē) amoenitate delectatus, duobus templi fabricis egregiè illustrauit; quorum alterum Virginī Matri, alterum Apostolorum Principi consecravit. Ibi verò, ab omni puluere terreno motus, tam excellenti virtute integritate ac sanctimo nia Deo famulatus est, vt multi viri tam sacerdotali potentia, quam nobilitate insignes ad eum sæpius confluenter; ex quibus nonnulli cœlestis Multi sequuntur eius institutum. vitæ desiderio accensi, ei adhæserunt. Itaque dū numerus accurrentium ex diuersis mundi partibus magis ac magis accresceret, cœpit plura ibi domicilia extruere, vt omniū salutis cōsuleret. Quod sanè in utroque homine præstitit egregiè. Totus namque igne diuini amoris & fraternæ salutis incensus, cœcos illuminabat, claudos curabat, dæmones ex obsessis corporibus fugabat. Et cum sanctus, Deo ibidem famulantum coetus, nimia infirmorum ac debilium frequenta à studio rerum cœlestium auocaretur, impedireturque, extrà monasterij claustra, aliud templo D. I. Baptiste sacrum extruxit, domosque per amplas adiecit, quibus languentium & infirmorum turba hospitio exciperetur. Cum itaque ex remotis etiam terris fama viri allecti frequentes eò venirent, contigit inter alios S. Erhardus Episcopus Ratisponensis. antistitem eius tam sanguine quam sanctitate germanum aduentare; quem ille dum benigno ac fraterno affectu suscipit, multoque apud se tempore detinet, accedit

Eximia eius miracula.

Extruit Xe-nodochium.

*S. Erhardus
Episcopus
Ratisp. S.
Hildulphi
frater.*

dit res quæ vtriusq; sanctitatem celeberrimam reddidit.

Erat Hesticonis cuiusdam Ducis filia vtroque lumine ab ipso ortu orba. Hanc parentes mœsti ad viros sanctos detulerunt, vt si quo modo possent tantum miseriae & calamitatis pondus subleuarent. Patres cum eam gentilem esse inteligerent, factam prius catechuminam, Domino commendarunt. Interea Hildulphus diuinam finè intermissione misericordiam pro ea implorans, tandem lustralibus aquis, susceptore Erhardo, eam tinxit, Odiliamq; nuncupauit, & vtriusq; hominis tenebras, miro parentum gaudio & stupore, profligauit. Huius tam præclarí miraculi nouitate stupefacti omnes, Hildulphū maximè venerari coeperunt. Multi quoque in augmentationem tam sanctæ religionis ibidem institutæ sua impendere auxilia. Ex quibus Beggo quidam, fundum suum, qui in hunc usque dié cella Beggonis appellatur, pro construendo monasterio viro Dei obrulit; & permagnam insuper Vogasi partem, que Folcodi rupes nominantur, iure perpetuo tradidit possidendam. Sanct' igitur Hildulphus, nouo monasterio in fundo Beggonis exstructo, & honori Dominicæ Crucis dedicato, locisq; omnibus virtutibus admirabilis & miraculorum signis à se ornatis, plenus dierum & sanctitatis, correptus febre, fœliciter obdormiuit in Domino, æterno pro meritis coronandus brauio, quinto

Idus Iulias.

Cæca & natuitate videt.

*Feliciter obit
S. Hildulphus*

VITA